

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.708 van 18 september 2013
in de zaak A. 206.810/XIV-34.632**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tamara Decaluwe
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Jan Persijnstraat 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 oktober 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.781 van 2 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9234 van 21 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Irina Majumdar, die loco advocaat Tamara Decaluwe verschijnt voor de verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 9 juni 2010 een tweede maal België binnen en verklaart zich op 6 april 2012 een derde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juli 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 2 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. In de memorie van wederantwoord citeert hij de aangehaalde bepalingen en licht hij het middel als volgt toe:

“In het bestreden arrest beperkt de argumentatie van de RVV zich tot het volgende:

"Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerlegt; hij beperkt zich louter tot het uiten van blote beweringen en het minimaliseren, ontkennen en vergoelijken van de gedane vaststellingen."

Nochtans zette verzoeker in zijn verzoekschrift beroep uiteen waarom hij het niet eens was met de beslissing van het CGVS, die stelde dat er geen link wordt aangetoond tussen de strafzaak en de deelname aan de betogingen, waardoor er dan ook niet wordt aangetoond dat verzoeker gevaar loopt in zijn land van herkomst.

Meerbepaald zette verzoeker, verspreid over twee bladzijden, een geheel van diverse omstandigheden uiteen die deze link tussen de strafzaak en de deelname aan de betogingen wél aantoont.

Het is dan ook niet serieus om deze argumentatie van verzoeker te gaan weerleggen in één enkele paragraaf, zonder dat deze argumentatie wordt tegemoetgekomen!

Méer nog, verzoeker legde tijdens de procedure voor de RVV een nieuw stuk voor, zijnde een antwoord van de Openbare aanklager uit Rusland aan zijn Russische advocaat nopens de lopende strafzaak, en waarin de link tussen de strafzaak en de betoging uit maart 2010 letterlijk vermeld wordt.

Hieromtrent stelt de RVV:

"Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd heeft om gehoord te worden, legt ter terechtzitting een origineel document neer dd. 28 juni 2012 met vertaling. Het betreft een antwoord van de openbare aanklager in Rusland aan de Russische advocaat van verzoeker nopens de lopende strafzaak. De Raad hecht geen bewijswaarde aan voormeld stuk. Een document dient immers, om bewijswaarde te hebben, geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op de uitvoerige vaststellingen gedaan in 's Raads arrest nr. 59 993 van 19 april 2011 dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, is dit in casu niet het geval. Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat deelnemers aan de bewuste betoging van 20 maart 2010 geen zwaarwichtige problemen hebben

gekend. Dat verzoeker als gewone betoger dergelijke problemen zou gekend hebben, is dan ook niet geloofwaardig."

Het gaat niet op om dit document zomaar terzijde te schuiven door te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, wanneer men zelfs niet eens de argumentatie van verzoeker die juist wel de geloofwaardigheid van het asielrelaas moet aantonen, niet beantwoordt.

Overigens gaat het hier om een document van een officiële instantie, dat aldus perfect zou kunnen onderzocht worden teneinde de geloofwaardigheid van het asielrelaas te verifiëren.

Verzoeker kan hieromtrent verwijzen naar een recent arrest van het EHRM, waarin België werd veroordeeld omwille van een schending van artikelen 3 (verbod op foltering) en 13 (recht op een effectief beroep) van het EVRM, tengevolge van een gelijkaardige houding van de asielinstanties (arrest EHRM dd. 02.10.2010 Singh e.a. tegen België):

"100. La Cour note que ni la CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations. Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissaient de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux.

...

103. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE écarter des documents, qui étaient au coeur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

--> Het is dan ook duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beslissing niet (voldoende) gemotiveerd heeft, waardoor de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vaststaat.

Tegelijk miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het risico op vervolging dat in hoofde van verzoeker wel degelijk bestaat, zodat ook de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vaststaat.

De verwerende partij stelt dat de Raad impliciet doch zeker aangeeft dat hij rekening heeft gehouden met de argumenten van verzoeker maar van oordeel is dat verzoekers argumentatie geen ander licht werpt op de beslissing van het CGVS.

Nochtans heeft de Raad geenszins op een duidelijke manier gemotiveerd waarom verzoekers argumentatie geen ander licht werpt op de beslissing van het CGVS, hetgeen zij wel degelijk had moeten doen!

Verder stelt de verwerende partij dat verzoeker zich zou beperken tot een selectieve lezing en interpretatie van het door het EHRM gevelde arrest Singh, doch geeft nergens aan waarom dit zo zou zijn. Overigens werd ook in de zaak Singh door de Belgische instanties geoordeeld dat de neergelegde stukken niet dienden onderzocht te worden nu de verklaringen van de asielzoekers niet geloofwaardig waren, zodat dit arrest wel degelijk op analoge wijze kan toegepast worden op de zaak van verzoeker.”.

Beoordeling

5.1.1. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Om daaraan te voldoen moet de kritiek van een verzoeker worden beantwoord en moet uit dat antwoord duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving blijken voor de beslissing die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt.

Te dezen heeft de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laten gelden dat de door hem voorgelegde documenten, met name het besluit van de centrale rechtbank van Kaliningrad waarin hij wordt beschuldigd van wapendiefstal en een officiële opsporing tegen hem wordt opgestart, alsook de bewijzen dat een advocaat in Rusland thans met de zaak bezig is, wel degelijk nieuwe elementen ten opzichte van de vorige asielaanvraag vormen. De commissaris-generaal betwistte de inhoud van de documenten niet doch stelde enkel dat de verzoeker geen link tussen die strafzaak en zijn deelname aan de betogingen aantoonde. De verzoeker heeft daartegen aangevoerd dat het zwart op wit aantonen van dergelijke link zo goed als onmogelijk is omdat het om een valse zaak gaat om personen om politieke redenen te straffen, zodat de verwijzing naar de betogingen ondenkbaar is. Volgens de verzoeker heeft de commissaris-generaal zijn deelname aan de betoging van 20 maart 2010 nooit betwist en kan blijkens een aantal internetartikels en een dvd evenmin worden betwist dat personen die tegen het politieke regime zijn in Rusland geregeld problemen hebben. De verzoeker heeft verder opgemerkt dat de informatie van het commissariaat-generaal, volgens dewelke er geen problemen waren voor de deelnemers aan de bewuste betoging, geen absolute bewijswaarde heeft, ook al is die informatie deels gebaseerd op het standpunt van een mensenrechtenorganisatie of de

oppositie, vermits die niet alles weten of niet alles zeggen om niet in diskrediet te geraken bij de regering.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoekers vorige asielaanvraag werd geweigerd wegens de ongeloofwaardigheid van de opgeworpen zwaarwichtige problemen ten gevolge van zijn loutere deelname aan de betoging van 20 maart 2010. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat zijn bevoegdheid beperkt is tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen daarvan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Als nieuwe elementen van de verzoeker worden opgesomd “een besluit (...) van de centrale rechtbank van Kaliningrad, de enveloppe waarmee hem dit document werd opgestuurd met daarbij het bewijs van verzending, een medisch attest uit België in verband met een voetwortelbreuk, een tewerkstellingsbewijs uit België, acht internetartikels over personen die vervolgd worden, een DVD met een drie minuten durende reportage uit het lokale nieuws van 16 juni 2011, een kopie van het visitekaartje van zijn advocaat in Rusland evenals een kopie van het contract dat hij met haar heeft afgesloten en een kopie van een brief van deze advocaat waarin zij in zijn zaak om informatie vraagt”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat deze elementen volgens de aanvankelijk bestreden beslissing niet van aard zijn om de door de verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten te ondersteunen, met name omdat de verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de strafzaak een gevolg is van zijn deelname aan de betogingen, omdat de internetartikelen en de reportage geen betrekking op de verzoeker zelf hebben, omdat de enveloppe, het medisch attest en het tewerkstellingsbewijs feiten betreffen die niet ter discussie staan en omdat de kopie van het visitekaartje van de advocaat, de kopie van het contract met de advocaat en van de brief waarmee de advocaat informatie in zijn zaak vraagt de beweerde vervolgingsfeiten evenmin aantonen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengt de verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die de voormelde vaststellingen afdoende weerleggen doch beperkt hij zich tot het uiten van blote beweringen en het minimaliseren, ontkennen en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Verder hecht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bewijswaarde aan het door de verzoeker ter terechtzitting neergelegde “document (...) d.d. 28 juni 2012 met vertaling”, zijnde “een antwoord van de openbare aanklager in Rusland aan de Russische advocaat van verzoeker nopens de lopende strafzaak”, omdat het asielrelaas bij de eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig is bevonden, omdat een document

geloofwaardige verklaringen moet ondersteunen om bewijswaarde te hebben en omdat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de deelnemers aan de bewuste betoging van 20 maart 2010 geen zwaarwichtige problemen hebben gekend, zodat het ongeloofwaardig is dat de verzoeker als gewone betoger wel dergelijke problemen zou hebben gekend.

De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden dus met het bestreden arrest geweigerd omwille van de in de aanvankelijk bestreden beslissing opgenomen redenen die door de verzoeker niet afdoende worden weerlegd of verklaard. Deze motivering geeft duidelijk en ondubbelzinnig aan dat – en waarom – de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing aansluit. De door de verzoeker ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegde stukken worden afzonderlijk beoordeeld. Het is daarom van geen belang dat de motivering in het bestreden arrest aanzienlijk korter is dan het middel van de verzoeker: op zichzelf vormt dit geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.1.2. Volgens de verzoeker schuift de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het antwoord van de Russische openbare aanklager aan zijn advocaat “zomaar terzijde (...) door te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas”. Het komt echter enkel de feitenrechter toe te oordelen over de bewijswaarde van een bepaald stuk, meer bepaald of daardoor de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan worden hersteld. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten te treden. Daarenboven gaat de verzoeker eraan voorbij dat het bewuste document, en derhalve ook een eventuele link tussen de strafzaak en de betoging waaraan de verzoeker zou hebben deelgenomen, nog om een andere reden wordt verworpen, met name omdat “uit de informatie vervat in het administratief dossier (blijkt) dat deelnemers aan de bewuste betoging van 20 maart 2010 geen zwaarwichtige problemen hebben gekend”. Het wordt dan ook niet als geloofwaardig beschouwd dat verzoeker als gewone betoger dergelijke problemen zou hebben gekend. De motivering is wat dat betreft ruimer dan de verzoeker voorhoudt.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5.2. Waar de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt

door het risico op vervolging in hoofde van de verzoeker te miskennen, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de grond van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. De verzoeker zet alleszins niet concreet uiteen in welk opzicht bepaalde motieven die twee bepalingen zouden miskennen.

De verzoeker verwijst niet dienstig naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 inzake Singh e.a. tegen België. Daarin ging het over de beoordeling van nieuwe documenten die een verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had ingediend om de twijfels van het commissariaat-generaal over de nationaliteit van die verzoeker te weerleggen, en dit in het licht van bepaalde concrete omstandigheden. Dit betreft echter de feitelijke beoordeling van de zaak, waarmee de Raad van State zich als administratieve cassatierechter niet mag inlaten.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien september tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen